



Arrest

nr. 251 346 van 22 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 maart 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 maart 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2021 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Albanië te zijn, geboren te M. in 1963.

Verzoeker verklaart in het verzoekschrift reeds enkele jaren in Frankrijk te wonen, dat zijn internationaal beschermingsverzoek er werd geweigerd en dat hij er bezig was met zijn vrouw om een nieuw internationaal beschermingsverzoek voor te bereiden en een verblijfsprocedure.

Hij verklaart dat hij naar België ging met zijn vrouw om hun paspoorten op te halen bij de Albanese ambassade te Brussel. Hij stelt in het verzoekschrift *“de verkrijging van deze paspoorten is de enige reden waarom zij naar België zijn gekomen. Hun plan was om daarna onmiddellijk terug te keren naar Frankrijk, waar ze sinds 2018 verblijven. In Frankrijk is de afgifte van hun paspoorten helaas onmogelijk. Ze werden tegengehouden door de politie net voor ze de ambassade bereikten.”*

Op 2 februari 2021 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 15 februari 2021 werd verzoeker gehoord.

Op 18 februari 2021 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in vanuit het gesloten centrum.

De Eurodac-treffers toonden aan dat verzoeker op 27 april 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland, op 29 december 2016 in Frankrijk en op 14 juni 2018 opnieuw in Frankrijk.

Op 22 februari 2021 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening) .

Op 24 februari 2021 werd een terugnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten in het kader van de Dublin III-verordening.

Op 6 maart 2021 aanvaardden de Franse autoriteiten de terugname van verzoeker en zijn vrouw op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening.

Op 12 maart 2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een overdrachtsbesluit (“beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten” - bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: K.

voornaam: R.

geboortedatum: [...]1963

geboorteplaats: M.

nationaliteit: Albanië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikelen 3(2) en 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer K., verder de betrokkene, staatsburger van Albanië, werd op 02.02.2021 samen met zijn echtgenote te Brussel aangetroffen. Hij en zijn echtgenote waren vervolgens het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en werden overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel.

De betrokkene is in bezit van een rijbewijs van Albanië, afgegeven op 06.03.2018 en geldig tot 05.02.2023. De betrokkene diende op 18.02.2021 te Steenokkerzeel een verzoek om internationale bescherming in.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze tonen aan dat de betrokkene op 27.04.2018 internationale bescherming vroeg in Duitsland, op 29.12.2016 in Frankrijk en op 14.06.2018 opnieuw in Frankrijk.

De betrokkene werd op 22.02.2021 gehoord in het kader van zijn verzoek. De betrokkene verklaart gehuwd te zijn en vader te zijn van twee kinderen. Hij stelt dat zijn dochter, 29 jaar oud, verblijft in Dijon (Frankrijk) en zijn zoon, 24 jaar oud, in Trento (Italië). Verder maakt hij melding van verwanten -neven- in België.

De betrokkene verklaart dat hij in 2015 en 2016 internationale bescherming vroeg in respectievelijk Duitsland en Frankrijk en in januari 2018 vanuit Frankrijk terugkeerde naar Albanië. Eind april 2018 verliet de betrokkene Albanië en reisde naar Montenegro vanwaar hij naar Frankrijk vloog. Hij diende in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in en verbleef naar eigen zeggen bij zijn dochter in Dijon. Vanaf februari 2020 verbleven ze in de gemeente L., vlakbij België en het Groothertogdom Luxemburg. De betrokkene verklaart dat hij zich naar Brussel begaf om bij de ambassade van Albanië een paspoort aan te vragen.

Op 24.02.2020 werd een verzoek voor de terugname van de betrokkene gericht aan de Franse instanties, die op 06.03.2021 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Lyon-Saint-Exupéry.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening 604/2013 verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 ("Karim") stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene verliet het grondgebied van de lidstaten in januari 2018 en reisde het in april van dat jaar opnieuw binnen. Voorafgaand aan zijn verzoek d.d. 18.02.2021 diende de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk in. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en kwam vanuit Frankrijk naar België.

Frankrijk erkende verantwoordelijk te zijn en verplicht te zijn de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen

leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Frankrijk is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen expliciet verzet tegen een overdracht aan Frankrijk en voegde toe dat hij er geen problemen kende. Wel stelde hij dat de Franse instanties hem tweemaal internationale bescherming weigerden. Daaruit trekt de betrokkene het besluit dat ze zijn verzoeken niet goed hebben behandeld en beoordeeld.

Frankrijk stemde in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten : "de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming werden door de Franse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent internationale bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid.

Op basis van de elementen van het dossier en de verklaringen van de betrokkene zijn er geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoeken niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk "indirect refoulement" impliceert wensen we te wijzen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt en waarbij de landen die partij zijn bij het "Dublin-acquis" in principe worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat

aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 06.03.2021 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat een overdracht aan Frankrijk geen (indirect) refoulement impliceert. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Frankrijk zal dit verzoek worden beschouwd als een volgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als volgende verzoeken van personen, die Frankrijk niet verlieten.

Er zijn geen aanwijzingen dat de betrokkene na verwijzing naar de voor zijn verzoek verantwoordelijke instanties en indien hij dat wenst niet opnieuw toegang zal worden verleend tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

In het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos, "Asylum Information Database - Country Report : France - 2019 Update", laatste update op 30.11.2020, hierna AIDA-rapport genoemd, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2020/04/report-download_aida_fr_2019update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken ("Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin III Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications", pagina 52).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 52). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Lyon. Lyon is de hoofdplaats van de prefectuur

"Rhône", die blijkens het akkoord verantwoordelijk is voor de verdere afhandeling van zijn dossier. Hieruit besluiten we dat de betrokkene geen verre verplaatsing naar de voor zijn verzoek verantwoordelijke instanties zal dienen te ondernemen.

Wat rechtsbijstand betreft wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de eerste, bestuurlijke fase van een verzoek om internationale bescherming. Verder benadrukken we dat het geactualiseerde AIDA-rapport onomwonden stelt dat verzoekers in Frankrijk in geval van een beroep tegen een afwijzing recht hebben op kosteloze rechtsbijstand (pagina 41). We erkennen dat in het kader van wijzigingen van de wet inzake internationale bescherming in 2018 veranderingen zijn ingevoerd wat betreft het aanvragen en het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand. Zo dient een aanvraag voor het bekomen van kosteloze bijstand binnen de 15 maanden na ontvangst van de beslissing tot weigering te worden ingediend en niet langer op eender welk ogenblik binnen de termijn van een maand om een beroep in te dienen ("The 2018 asylum reform has removed the possibility for the asylum seeker to apply for legal aid at any point before the expiry of the one-month deadline to appeal", AIDA-rapport, pagina 42). Deze wetswijziging legt inderdaad een beperking in de tijd op, maar leidt niet tot het besluit dat het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand in het kader van een beroep dermate moeilijk is dat dient te worden besloten dat Frankrijk op dit vlak zijn verplichtingen niet zou nakomen.

We merken op dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van problemen inzake onderdak en opvang in Frankrijk. Hij verbleef naar eigen zeggen geruime tijd bij zijn dochter in Dijon en daarna in de gemeente Longwy (departement Meurthe-et-Moselle, regio Grand Est)

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers om internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile"/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("centres d'accueil et d'examen de situation administrative, CAES) kenden op 31.12.2019 een totale capaciteit van 98.564 plaatsen (pagina 88). De auteurs bestempelen de leefomstandigheden in de opvangstructuren als adequaat en geven mee dat er geen sprake is van overbezetting ("Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres", pagina 92), maar stellen dat veel verzoekers buiten de mazen van het opvangnetwerk vallen en Frankrijk derhalve niet voldoet aan de verplichting opvang te bieden aan alle verzoekers ("France has an established track record of non-compliance with Articles 17(2) and 18(1) of the recast Reception Conditions Directive, requiring reception conditions which ensure an adequate standard of living for applicants", pagina's 88 en 89). Tevens wordt opgemerkt dat vele opvangstructuren gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het voor alleenstaande mannen en vrouwen moeilijk maakt om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren ("In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated", pagina 89).

Het rapport doet besluiten dat lacunes in het verstrekken van opvang blijven bestaan maar niet dat Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming in die mate dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde tijdens het verhoor dat hij een goede gezondheid kent.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 96). Verzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg middels de algemene ziektekostenverzekering ("Permanence d'accès aux soins de santé", PUM). Een verzoek tot bijstand van de algemene ziektekostenverzekering dient te worden ingediend bij de sociale zekerheidsdiensten ("Caisse primaire d'assurance maladie", CPAM) van de woonplaats of domiciliëring. Personen die niet langer verblijfsrecht genieten, inclusief personen wiens verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, kunnen nog gedurende een jaar na het einde van de geldigheid van hun verblijf beroep doen op de algemene ziektekostenverzekering. Na deze periode kan nog kosteloze gezondheidszorg worden verkregen in ziekenhuizen of bij huisartsen via de overheidsbijstand voor personen zonder recht op wettelijk verblijf ("Aide médicale d'Etat", AME, cfr. <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france/reception-conditions/healthcare>).

Het rapport stelt dat problemen inzake toegang tot gezondheidszorg verschillen van stad tot stad, maar dat de toegang tot de algemene ziektekostenverzekering goed verloopt ("As a general rule, difficulties and delays for effective access to healthcare vary from one city to another in France. Access to the PUMA is functioning well in most of the regions of France, and is effective within one month", pagina 96).

Wel wordt verwezen naar de wachtperiode van 3 maanden die verzoekers om internationale bescherming in acht dienen te nemen qua toegang tot de algemene ziektekostenverzekering. Hieromtrent wensen we op te merken dat verzoekers gedurende de eerste 3 maanden alleszins recht hebben op zorgen waarvan het niet verstrekken zou leiden tot een levensbedreigende of tot een ernstige en blijvende verslechtering van de gezondheidstoestand of die van een ongeboren kind, op zorgen bedoeld om verspreiding van een ziekte te voorkomen, op alle zorgen voor een zwangere vrouw en een pasgeborene alsook op preventieve onderzoeken tijdens en na de zwangerschap en zorgen in verband met een bevalling (cfr. de officiële site van "Assurance Maladie"; <https://www.ameli.fr/assure/droits-demarches/europe-international/protection-sociale-france/demandeurdasile>).

De auteurs van het AIDA-rapport maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers om

internationale bescherming ("Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers", pagina 96).

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de betrokkene tot heden geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid in geval van overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal verkrijgen. De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Frankrijk heeft net als België en andere lidstaten te kampen met het Corona-virus. De situatie betreffende de verspreiding van het Corona-virus evolueert in Frankrijk net als in andere lidstaten voortdurend en net als in andere lidstaten nemen de Franse instanties maatregelen om de verspreiding van het virus in te perken. Dat de Franse instanties zich op dit vlak onverschillig tonen of niet bij machte zijn de situatie te controleren wordt door de betrokkene niet aannemelijk gemaakt.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat de Franse instanties in de huidige omstandigheden en specifieke vanwege de aanwezigheid van het Corona-virus hun verplichtingen die voortkomen uit Verordening 604/2013 of uit andere verdragen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of de opvang van verzoekers om internationale bescherming niet kunnen nakomen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 3(2) en 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse instanties."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot

oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing (cf. W. WEYMEERSCH, "Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel." in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

De Raad moet vaststellen dat het huidige bestreden overdrachtsbesluit beoogt verzoeker naar Frankrijk over te dragen aangezien Frankrijk uitdrukkelijk zijn akkoord heeft gegeven voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker in België heeft ingediend.

Tegelijk moet de Raad lezen in het verzoekschrift dat verzoeker zelf uitdrukkelijk in de uiteenzetting van de feiten verklaart dat "*de enige reden*" waarom hij begin februari 2021 met zijn vrouw naar België is gekomen was "*om hun respectieve paspoorten op te halen bij de Albanese ambassade te Brussel*". Vervolgens staat in het verzoekschrift letterlijk: "*Hun plan was om daarna onmiddellijk terug te keren naar Frankrijk, waar ze sinds 2018 verblijven. Ze werden tegengehouden door de politie net voor ze de ambassade bereikten.*"

Vervolgens blijkt dat waar de gemachtigde in eerste instantie nog een bevel om het grondgebied te verlaten had afgegeven met het oog op verwijdering naar Albanië, dit thans in het geheel niet meer aan de orde is, aangezien ondertussen een overdrachtsbesluit voorligt voor verzoeker en zijn vrouw naar Frankrijk. Hieruit blijkt dat de gemachtigde door het nemen van het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) de eerdere bijlage 13septies impliciet doch zeker heeft opgeheven/ingetrokken (RvS 25 juni 2009, nr. 194.637).

De Raad kan dan ook maar vaststellen dat de gemachtigde hiermee "*het plan om onmiddellijk terug te keren*" van verzoeker en zijn vrouw naar Frankrijk faciliteert.

De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoeker heeft bij het huidige beroep.

Ter terechtzitting gedraagt de raadsvrouw van verzoeker zich naar de wijsheid. Ze meent evenwel dat ze hiermee toch nog in het belang volhardt en meer bepaald omwille van hetgeen in het derde onderdeel van het middel staat en de familieleden in België.

In principe volstaat het zich gedragen naar de wijsheid niet om een actueel belang aan te tonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810). Minstens moet de Raad vaststellen dat verzoeker geen moeilijk te herstellen nadeel aannemelijk maakt, dat een van de cumulatieve voorwaarden uitmaakt zoals neergelegd in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de Raad tot schorsing van de huidige vordering zou kunnen overgaan.

Verzoeker meent in het verzoekschrift ondanks het feit dat hij begin februari 2021 nog onmiddellijk wou terugkeren naar Frankrijk, dat het overdrachtsbesluit naar Frankrijk hem toch een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal berokkenen. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat de bestreden beslissing een risico tot schending van fundamentele rechten inhoudt die gewaarborgd zijn door de artikelen 3 van het EVRM en 1 tot en met 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Hij wijst aan de ene kant op de situatie in de opvangcentra in Frankrijk (derde onderdeel van zijn middel) en op de sanitaire situatie (vierde onderdeel van zijn middel).

Wat betreft de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Frankrijk, stelt verzoeker in het derde onderdeel van het middel dat deze zorgwekkend zijn. Verzoeker citeert daarbij uit het AIDA-rapport over Frankrijk van 2019, waarin onder meer wordt gesteld dat wanneer terugkeerders in Lyon op de luchthaven arriveren, zij niet worden ontvangen of gesteund en zelf moeten instaan voor hun transport naar de "PADA" opengehouden door Forum réfugiés om zich te laten registreren alvorens hun beschermingsverzoek te kunnen indienen. Verder krijgen terugkeerders volgens dit rapport bij het indienen van een meervoudig verzoek enkel materiële opvang als hun verzoek ontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker wijst verder op een citaat van het rapport waarin staat dat vele mensen in een Dublinprocedure in de praktijk op straat of in kraakpanden leven. Verder citeert

verzoeker ook een passage uit het rapport dat betrekking heeft op een eventuele minder vlotte toegang tot gezondheidszorg vanaf 2020 in Frankrijk omdat een soort van wachtperiode van drie maanden wordt ingelast alvorens men toegang heeft tot "PUMA". Daarnaast verwijst verzoeker ook nog naar de bijkomende praktische moeilijkheden als gevolg van de Covid-19 pandemie omwille van gesloten administraties, politiecontroles etc. Tot slot verwijst verzoeker nog naar een stuk 7 dat specifiek ingaat op de moeilijkheden die vreemdelingen in Frankrijk als gevolg van de coronacrisis ondervinden. Hierbij gaat hij in op een passage die betrekking heeft op minderjarigen en op de ongerustheid van France Terre d'Asile wat er zal gebeuren eens de speciale opvangcentra omwille van Covid-19 zullen stop gezet worden 31 mei.

De Raad kan verzoeker in geen geval volgen dat in zijn situatie er mogelijks omwille van de aangehaalde elementen inzake opvang een risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM of de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest. Verzoeker heeft immers tijdens zijn gehoor verklaard dat zijn dochter van 29 jaar in Dijon verblijft en dat hij ook geruime tijd bij zijn dochter in Dijon heeft verbleven. Verzoeker maakte verder ook geen gewag van problemen inzake onderdak en opvang in Frankrijk aangezien hij recent nog verbleef in de gemeente Longwy (departement Meurthe-et-Moselle, regio Grand Est). Verzoeker verklaarde in zijn Dublingehoor aangaande de opvang: *"Frankrijk: Ik heb geen problemen gehad."* En wat betreft de vraag naar de bestaansmiddelen: *"Ik word door mijn familie geholpen."* Ter zitting stelt de raadsvrouw dat verzoeker, gezien de gedwongen overdracht, wel in het slecht opvangsysteem in Frankrijk zal terechtkomen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze in zijn gehoor opmerkingen heeft gemaakt over eventuele slechte opvang in Frankrijk en dat zijn dochter in Frankrijk verblijft. Verzoeker beschikt aldus over een netwerk in Frankrijk dat hem kan opvangen in geval van eventuele problemen. Aangaande eventuele vertraging in de toegang tot gezondheidszorg blijkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor heeft verklaard gezond te zijn, zodat de passage over eventuele vertraagde toegang tot gezondheidszorg in casu niet relevant is. De verwijzing naar de problematiek van minderjarigen is tot slot ook irrelevant voor verzoeker.

Ter zitting wijst de raadsvrouw van verzoeker nog op verre familieleden in België. In het verzoekschrift gaat verzoeker hier evenwel niet op in. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker inderdaad gewag heeft gemaakt van een neef en nichten in België met verblijfsdocumenten. Er kan evenwel niet ontkend worden dat verzoeker verklaarde dat de meest dichte familie, nl. de dochter, zich in Frankrijk bevindt.

In het vierde onderdeel gaat verzoeker in op de gezondheidsrisico's van de COVID 19-pandemie. Verzoeker meent dat de gemachtigde onvoldoende of niet heeft gemotiveerd over het feit dat de Belgische grenzen zijn gesloten en dit tot en met 19 april 2021 zodat hij ervan overtuigd is dat het "onmogelijk" is om te reizen naar Frankrijk. Verder meent hij dat hij bij een overdracht naar Frankrijk het risico loopt de wereldwijde verspreiding van de epidemie te verergeren en niet alleen zijn eigen gezondheid maar ook die van de Franse, Europese en wereldbevolking in gevaar te brengen. Hij stipt daarbij het voorzorgsbeginsel aan zoals neergelegd in artikel 191 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Volgens verzoeker had de gemachtigde daarom van de discretionaire clausule neergelegd in artikel 17 van de Dublin III-verordening moeten gebruik maken om zo het verkeer van het ene naar het andere land te vermijden, hetgeen hij kadert in een algemene Europese solidariteit. Verder citeert verzoeker uit de aanbeveling van de Europese Commissie, waarin de commissie de lidstaten aanmoedigt rekening te houden met de sanitaire crisis. Verzoeker vervolgt dat van hem niet kan verwacht worden dat hij wettelijke bepalingen schendt, die betrekking hebben op noodmaatregelen om de verspreiding van het coronavirus te beperken.

Waar verzoeker meent dat de gemachtigde had moeten motiveren over de "onmogelijkheid" om te reizen gezien de gesloten grenzen, heeft hij zelf het tegendeel aangetoond door begin februari 2021 van Frankrijk naar België te reizen. De Raad meent dan ook dat de gemachtigde hierover geenszins had moeten motiveren. Bijkomend is het genoegzaam bekend dat essentiële reizen wel nog mogelijk zijn en toont verzoeker niet aan dat Dublinoverdrachten niet als essentiële reizen zouden kunnen worden beschouwd en per definitie in strijd met de geldende regelgeving zouden zijn. In geen geval is de Raad verder overtuigd dat is aangetoond dat verzoeker door de overdracht zijn gezondheid in gevaar brengt, of die van de "Franse, Europese of wereldbevolking". Er blijkt namelijk niet dat verzoeker of zijn vrouw besmet is met het virus. Bijkomend is genoegzaam bekend dat tal van maatregelen verplicht zijn (mondmasker, afstand, gel etc.) om het risico te beperken. In casu is er bijkomend blijkens de bestreden beslissing ook sprake van een gecontroleerde overdracht naar de luchthaven van Lyon, zodat men er redelijkerwijs mag van uitgaan dat de maatregelen strikt zullen worden opgevolgd. Verder volgt de Raad ook evenmin dat gedurende de coronacrisis alle lidstaten zouden moeten toepassing maken van de discretionaire clausule op grond van artikel 17 van de Dublin III-verordening. Anders dan verzoeker,

meent de Raad immers dat het niet ondenkbaar is dat een systematische toepassing in heel Europa van de discretionaire clausule tijdens de pandemie, juist aanleiding zou geven tot meer verplaatsingen tussen lidstaten door verzoekers van internationale bescherming, die bijgevolg zich juist naar de lidstaat van hun keuze zouden gaan begeven. Verder blijkt dat de gemachtigde de aanbeveling van de Europese Commissie om rekening te houden met de coronacrisis voordat zij overgaan tot een overdracht, heeft opgevolgd. Hij heeft dienaangaande uitdrukkelijk gemotiveerd dat Frankrijk, net als België en andere lidstaten, te kampen heeft met het Corona-virus, dat die situatie in Frankrijk voortdurend evolueert, net als in andere lidstaten en dat Frankrijk ook maatregelen neemt om de verspreiding in te perken. De gemachtigde vervolgt dat de Franse instanties zich op dit vlak niet onverschillig tonen en dat niet blijkt dat zij niet bij machte zijn de situatie te controleren. Verzoeker maakt volgens de gemachtigde niet aannemelijk dat de Franse instanties in de huidige omstandigheden en specifiek vanwege de aanwezigheid van het Corona-virus hun verplichtingen die voortkomen uit Verordening 604/2013 of uit andere verdragen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of de opvang van verzoekers om internationale bescherming niet kunnen nakomen.

De Raad acht deze motieven redelijk en afdoende en verzoeker licht niet toe op welke wijze de informatie die hij heeft gevoegd over de coronasituatie in Frankrijk (stukken 3 en 7) hier afbreuk aan doet.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat in het kader van het aanvechten van een overdrachtsbesluit niet op dienstige wijze naar een schending van artikel 74/13 of 74/14 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen. Deze bepalingen vormen immers omzettingen van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn). De huidige bestreden beslissing is een overdrachtsbesluit dat kadert binnen de Dublin III-verordening.

De aangehaalde onderdelen van het middel, waarop verzoeker zich steunt om zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel toe te lichten, zijn niet ernstig.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk bij gebrek aan belang, minstens is het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in geen geval aannemelijk gemaakt.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. VAN CAENEGEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAENEGEM

A. MAES